

Μια προσπάθεια ανάγνωσης της αφήγησης ως μήνυμα για τους νέους (Γιάννης Β. Σούλης, Φιλόλογος - Σχολικός Ψυχολόγος - Σύμβουλος Επαγγελματικού Προσανατολισμού (Msc))

[/ Πεμπτούσια](#)

«50 ΧΡΟΝΙΑ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ π. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΟΥΔΑΚΗ»

Μια προσπάθεια «ανάγνωσης»[1] της “προσωπικής του αφήγησης - ιστορίας ζωής”- Μηνύματα ζωής προς τους νέους

Εισαγωγή στο πνεύμα - κλίμα της συνάντησης

Κατά την ενοριακή σύναξη της 24^{ης} Ιανουαρίου 2016, στον Ιερό Ναό της Αγίας Βαρβάρας Π. Φαλήρου, τιμήθηκε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Νικόλαος Παπουδάκης από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νέας Σμύρνης κ.κ. Συμεών, μια όντως αξιέπαινη πρωτοβουλία, για τα 50 χρόνια ιερωσύνης του, 50 χρόνια δημόσιας λειτουργίας και κοινωνικής προσφοράς- ο π. Νικόλαος άλλωστε τιμάται καθημερινά από τους ευσεβείς ανθρώπους της ενορίας.

Ήταν πράγματι μια συγκινητική εκδήλωση προς τον σεβαστό και αγαπητό Ιερέα της ενορίας μας που επάξια αναγνωρίστηκε η όλη δημιουργική και καρποφόρος διαδρομή του στην Εκκλησία• ήταν μια απόδοση τιμής και ευγνωμοσύνης όλου του πληρώματος της Εκκλησίας, μια γήινη ανταπόδοση – προσμονή «*τοῦ τῆς δικαιοσύνης στεφάνου*»[2] προς τον άξιο εργάτη του Ευαγγελίου.

Και όλα αυτά για μια ζωή ατομική που υπηρέτησε με σεβασμό την *κλήση* του (Θείο κάλεσμα)[3], που κοινωνήθηκε με τους άλλους, που συμμερίστηκε αγωνίες και κοινά προβλήματα, που αφιερώθηκε ως προσφορά στους άλλους, που ενήργησε με συνέπεια και αφοσίωση «*ὡς ὑπηρέτης Χριστοῦ καὶ οἰκονόμος μυστηρίων Θεοῦ*»[4]• αυτή είναι η μοίρα, άλλωστε, του πνευματικού ταγού και καθοδηγητή, του και «*ποιμαίνοντος τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ*»[5].

Μια αναδρομική «*ματιά*» σε *προσωπικά δομήματα*[6], μια προσπάθεια επανόδου «*ἐπὶ τάς πηγὰς τῶν ὑδάτων*»[7], με μια *αφηγηματική μνήμη*[8] που παρατηρεῖ τον εαυτό της[9] και ανασύρει γεγονότα, που σπεύδει να γνωρίσει την «*οδύσσειά*» της[10], με προσέγγιση ταπεινότητας, που την χαρακτηρίζει η βαθιά αναπόληση και νοσταλγία[11], η ελπίδα, ο ευχαριστιακός αίνος προς τον Θεό και η ομολογία χάριτος προς τους συνανθρώπους του, μας θύμισε η δημοσίευση του αντιφωνικού λόγου τού π. Νικολάου προς τον Σεβασμιώτατο στο προηγούμενο τεύχος[12] του περιοδικού *Τάλαντο*.

Μια προσπάθεια «ανάγνωσης» της αφήγησης

Αποδόμηση[13] της προσωπικής αφήγησης

Εισαγωγικά

Διαβάζοντας ξανά και ξανά την αφήγηση ιστορίας ζωής του π. Νικολάου παρατηρούμε ότι η έγκαιρη αναγνώριση της κλήσης από τον ίδιο, που του δόθηκε ως δώρο από τον Θεό, γίνεται η αιτία να δομήσει τη ζωή του συνολικά (ολιστική δόμηση) και να την εκφράσει ως έργο συμπόρευσης στην ανθρώπινη κοινωνία την οποία υπηρέτησε και υπηρετεί με συνέπεια και φόβο Θεού. Η αφήγηση του π. Νικολάου είναι κυρίως η αναφορά στην κλήση αυτή, στον πολιτισμό του έργου δράσης του, αλλά και στην πληρότητα και φωτεινότητα[14] της εσωτερικής ελευθερίας που διακατέχει την ύπαρξή του, την οποία πλουσιοπάροχα έχει επισκιάσει η χάρις του Αγίου Πνεύματος. Η ευτυχία είναι το αποτέλεσμα μιας αγαπητικής ευφορίας που πλημμυρίζει την ψυχή του π. Νικολάου.

Ο π. Νικόλαος επιχειρεί μια σύντομη επισκόπηση της πορείας ζωής του και εστιάζει σε σημαντικές εμπειρίες μάθησης[15]. Η αναδρομή αυτή, που την χαρακτηρίζει ένας ρυθμός και μια επανάληψη[16] ενεργειών που υπηρετούν πρόθυμα την κλήση αυτή, αντικατοπτρίζει την αναμενόμενη νοσταλγία και θλίψη [17]για ένα παρελθόν που προσπαθεί να αναβιώσει και το οποίο επηρεάζει και τη σημερινή πορεία του.

[Συνεχίζεται]

[1]Η προσπάθεια αυτή αποβλέπει στην εκπαίδευση των νέων, πώς, δηλαδή, να βρίσκουν τρόπους ανάγνωσης μιας αφήγησης με την ανίχνευση, π.χ., των πολιτιστικών στοιχείων του άλλου (ικανότητες, αξίες, αξιοποίηση ευκαιριών, εργατικότητα).

[2]Τιμ. Β΄, δ΄, 8.

[3]Calling / Vocation.Η κλήση είναι συνώνυμο της Αποστολής (με θρησκευτική έννοια) (Bolles, σελ.18, 2005)

[4]Κορ. Α΄δ΄, 1.

[5]Πράξ. κ΄, 28.

[6] Πρόκειται για τα *προσωπικά δομήματα*-π.δ.(PersonalConstructs) της θεωρίας του Kelly. Ο Kelly ισχυρίζεται ότι τα π. δ. είναι τρόποι με τους οποίους διαφορετικά άτομα δομούν ό,τι είναι πραγματικό για αυτά (SharfRichard, σελ. 263, 2006).

[7]Ψαλμ. 41,1. Βλ. Σούλης Γ., σελ. 15, 2007.

[8]Γιάννης Σούλης, σελ. 19, 2011.

[9]Ο αφηγητής γίνεται, τώρα, παρατηρητής ενός έργου-πορείας που υπήρξε, κάποτε, διαρκώς εμπλεκόμενος.

[10]«Κάθε οδύσσεια», τονίζει η Κασσέν, «είναι αφηγηματοποίηση της απόδοσης ταυτότητας» (Βλ.Κασσέν Μπαρμπάρα, σελ. 13, 2015)

[11]Νοσταλγία (νόστος+άλγος) είναι ο *πόνος επιστροφής* για την «πατρίδα» που μας ακολουθεί, όπου έχουμε κτίσει τον δικό μας «κόσμο» με τις ανεπανάληπτα χαραγμένες πρωτογενείς εμπειρίες μας.

[12]Περ. *Τάλαντο*, Τεύχος 130, σελ. 5-7.

[13]Με την έννοια επισκόπησης της συνολικής πορείας ζωής. Η ιστορία ζωής του π. Νικολάου τώρα γίνεται αντικείμενο της αφηγηματικής του ματιάς (αποδομείται, ως ευρύτερη επισκόπηση μιας πορείας ζωής).

[14]«Για άτομα, που έχουν μια *αίσθηση της κλήσης* (vocation),η ζωή διαμορφώνεται σε μια εξευγενισμένη ιστορία που ζουν με τέτοιο τρόπο, ώστε να καταυγάζει την ύπαρξή τους» (Cochran, σελ. VII, 1990&HansenSunny, σελ. 211, 1997).

[15] Όταν μια εμπειρία περιγράφεται, μια ιστορία λέγεται (Cochran. L., σελ.15)

[16]Στις ιστορίες ζωής των ατόμων με *κλήση* το πιο εμφανές χαρακτηριστικό είναι η επανάληψη και ο ρυθμός(Cochran. L., σελ. 11, 1990).

[17]«Η θλίψη είναι μια υγιής διαδικασία στη ζωή κάποιου...Η μεταμόρφωση προϋποθέτει ότι ένας παλιός τρόπος αντίληψης αλλάζει σε ένα νέο τρόπο αντιμετώπισης των πραγμάτων. Κάτι που ήταν οικείο πρέπει να γίνει αντικείμενο άρνησης και να φύγει και τότε η θλίψη εμφανίζεται» (ScottSue, σελ. 41, 1997).